

Недоволен от това, царят избябра нещо, но еднаж дал дума, трябваше да я изпълни.

Княз Светланко впрегна в колесницата си двадесет пжстри, хубави пеперуди, седна със Снежинка в нея и потеглиха. Всички им пожелаха „добър пжт“ и те много се нажалиха, че се разделят с веселата Снежинка.

Те се спузнаха по високата планина и пжтуваха далече, додето най-сетне стигнаха една хубава зелена долина. Тук беше палата на княз Светланко. Той беше направен от блестяще като слънцето злато, и заобиколен с градина, пжлна с чудни шарени, миризливи цветя.

И заживяха тук Светланко и Снежинка в мир и любов. Тя престана да танцува, но затова пжк стана още по-добра. и на всички — и на хора, и на животни, и на цветя — правеше само добрини.

Недоволен беше само цар Мраз. Наистина, той се мръщеше, когато Снежинка танкуваше, но сѐ пак обичаше това малко весело същество, защото със своите лудории и смях често пжти го разтушаваше. И сега в палата беше глухо и пусто. И той пожела пак да я върне.

Тримата пленени князе се научиха за желанието на царя. Те му казаха:

„Какво ще ни дадеш, ако ти доведем Снежинка?“

„Ще ви пушна на свобода“, отговори цар Мраз.

Тримата пленници се зарадзаха и се приготвиха за пжт.

Пржв потегли княз Леденичко. Той се яви при княз Светланко и му каза, да пушне Снежинка, инак лошо ще си изпати.

Светланко го покани любезно в палата си. Леденичко тржгна с него. А в палата беше тжй хубаво, че Леденичко не помисли да отведе Снежинка, ами помоли Светланка да го остави при него.

„Добре“, отговори Светланко, „но ти трябва да съблечеш ледената си дреха и да помагаш на моята княгиня, да носиш всеки ден прясна вода на цветята и животинките“.

Леденичко се съгласи и остана.

Като видя цар Мраз, че Леденичко не се върна, изпрати Вихърко да доведе Снежинка.

Вихърко пристигна много скоро. Той обиколи целия палат, за да намери дупка да се промъкне, но Светланко беше запушил навред добре. Тогава Вихърко започна да блжска хубавия палат, за да го събори. Княз Светланко му се смееше. Той му каза:

„Вихърко, спри да духаш, иначе ще те затвора в зимника“.

И понеже Вихърко не послуша, той го улови и затвори. Тогава Вихърко започна да се моли:

„Светланко, моля ти се, пушни ми, ще ти слугувам, колкото мога“.

Светланко отговори:

„Щеш ли да обрулиш изсъхналата шума на джрветата и да разнесеш прашецжт от изжвналите цветчета? Щеш ли да изсушиш образуваните от джжда локви? Такава служба ще изпълняваш и сега и после“.